

zjištění nalézacího soudu rychlá a neopatrná jízda stěžovatelova byla jednou, třebaže ne jedinou příčinou smrti G-ové a těžkého poškození F-ové, naplňuje jednání stěžovatelovo skutkovou podstatu přečinu podle §§ 335 a 337 tr. zák., jímž byl takto právem uznán vinným. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti.

Neodůvodněno jest odvolání obžalovaného, pokud směřuje do výroku, jímž mu nebyl přiznán podmíněný odklad výkonu trestu. Obžalovaný jedal na místě nebezpečném, v ostrém záhybu silnice, kde dům a plot mu zabraňovaly ve volném rozhledu, tedy za situace povážlivé, s naprostou neostražitostí, projevil tím přímo bezohlednost vůči bezpečnosti lidského života a tudíž značnou mravní otrlost. Právem mu proto nalézací soud podmíněný odklad výkonu trestu nepovolil, když z tohoto bezohledného jednání obžalovaného vzešly tak těžké následky, totiž kromě těžkého poškození Františky F-ové i smrt Františky G-ové.

Čís. 1533.

Okolnost, že kámen byl vhozen do místnosti, naplněné lidmi, jest »zvlášť nebezpečnou« ve smyslu §u 87 tr. zák., neodůvodňuje však sama o sobě použití vyšší sazby §u 88 tr. zák., která předpokládá, že zlo, jež může nastati pro život, zdraví a bezpečnost těla lidem, nebo cizímu majetku mělo kromě obyčejný rozsah nebo velikou intenzitu.

Lehké uškození na těle (§ 411 tr. zák.) není »úrazem« ve smyslu druhého odstavce §u 86 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. března 1924, Kr II 392/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 4. července 1923, pokud se jím nalézací soud prohlásil nepřislušným k rozhodování o obžalobě na obžalovaného pro zločin veřejného násilí podle §u 87 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uložil soudu prvé stolice, by se podjal jednání a vynesení rozsudku.

Důvody:

Zmateční stížnost jest v právu, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 6 §u 281 tr. ř., napadá rozsudkový výrok, jímž se nalézací soud prohlásil nepřislušným k rozhodování o obžalobě, vznesené na obžalovaného F-a pro přestupek podle §u 411 tr. zák., pokud se týče pro zločin veřejného násilí podle §u 87 tr. zák. Obžalobu, která v tom směru zněla původně v obžalovacím spise na přestupek podle §u 411 tr. zák., rozšířil, správně pozměnil veřejný obžalobce při hlavním přelíčení na zločin podle §u 87 tr. zák. vzhledem k tomu, že obžalovaný, hodiv kamenem do sálu, kde byli shromážděni lidé, předsevzal čin za okolností zvlášť nebezpečných, z něhož mohlo vzejíti nebezpečí pro tělo lidské a jímž Klotylda S-ová také skutečně byla poraněna. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný F. hodil do sálu, naplněného shromáždě-

ným lidem, vyraženými výplňmi dveří kámen, který zasáhl Klotyldu S-ovou, jež byla kamenem na bradě zraněna. Rozsudek dospívá k závěru, že úmysl obžalovaného nesměřoval k tomu, by zranil S-ovou, nýbrž k tomu, aby kámen dopadl do shromážděného lidu, a že, poněvadž kámen vhozen byl do místnosti, naplněné četným lidem, jde o čin, spáchaný za okolností zvlášť nebezpečných. Vzhledem pak k tomu, že z činu vzešlo tělesné poškození Klotyldy S-ové, byť obžalovaným přímo nezamýšlené, jedná se dle názoru nalézacího soudu o zločin veřejného násilí ve smyslu §u 87 tr. zák., trestný dle druhého odstavce §u 88 tr. zák., tudíž o trestný čin, o němž dle čl. VI. B. 4 c) uvozovacího zákona k trestnímu řádu rozhodovati jest soudu porotnímu. Než výrok, jímž nalézací soud vyslovil svoji nepřislušnost, přišel k místu neprávem. K závěru, že jde o zločin, trestný podle druhého odstavce §u 88 tr. zák., dospěl nalézací soud zřejmě důsledkem toho, že v tělesném poškození Klotyldy S-ové, vzešlém z činu obžalovaného, shledal úraz na zdraví, tělesné bezpečnosti, ve smyslu druhého odstavce §u 86 tr. zák. Toto stanovisko nalézacího soudu dlužno označiti jako právně mylné. Tělesné poškození Klotyldy S-ové, pro něž na obžalovaného původně vznesena byla obžaloba ve směru přestupku podle §u 411 tr. zák., jeví se dle příslušného zjištění rozsudkového pouze jako lehké poškození na těle, které pojmu »úrazu« ve smyslu druhého odstavce §u 86 tr. zák. neodpovídá. Již obecná mluva vyrozumívá tímto pojmem pouze takovou újmu na lidském zdraví nebo tělesné neporušenosti, která je vážnějšího rázu a ve svých důsledcích pro postiženého značnějšího dosahu; takovouto újmou nelze nazvati pouhé lehké poškození tělesné, o jaké jde v projednávaném případě. Ale ani v zákoně nenachází stanovisko nalézacího soudu opory. Stačí srovnati trestní sazbu druhého odstavce §u 88 tr. zák. (těžký žalář od deseti až do dvaceti let) s tresty, stanovenými na jiné trestné činy, ohrožující tělesnou bezpečnost: na prosté zabití podle §u 142 tr. zák. (těžký žalář od pěti až do deseti let), na zabití při bitce nebo při zlém nakládání s jednou nebo více osobami podle §u 143 tr. zák. (těžký žalář od jednoho do pěti let), na zločin těžkého poškození na těle podle §u 156 tr. zák. (těžký žalář mezi pěti a deseti lety), aby se stalo zjevným, že zákonodárce nezamýšlel podrobiti byť úmyslné ohrožení tělesné bezpečnosti, přivodivší pouhé lehké poškození na těle, daleko přísnějšímu trestu než ony rovněž úmyslné činy trestné, směřující proti neporušenosti tělesné a mající nad to v zápětí buď úplný zmar lidského života neb aspoň velmi závažné poškození tělesné neporušenosti nebo zdraví lidského. Příslušnost soudu porotního nelze ani tím odůvodniti, že tu jsou, jak nalézací soud míní, zvlášť nebezpečné okolnosti, odůvodňující vyšší trestní sazbu §u 88 tr. zák., totiž trest delší pětiletého žaláře. Okolnost, že kámen byl hosen do místnosti, naplněné četným lidem, jest sice »zvlášť nebezpečná« ve smyslu uvedeném v nadpisu §u 87 tr. zák., a může založiti, předpokládajíc zjištění ostatních složek této skutkové podstaty, také skutkovou podstatu zločinu, uvedeného v §u 87 tr. zák., jehož pojmovým znakem jest právě jednání neb opomenutí za »zvlášť nebezpečných okolností«, neodůvodňuje však použití vyšší sazby §u 88 tr. zák., ne-

boť toto ustanovení žádá více, aby totiž zlo, jež může nastati pro život, zdraví a bezpečnost těla lidem, nebo cizímu majetku, mělo kromobýčejný rozsah nebo velikou intenzitu. Toho však nelze v tomto případě tvrditi. Kámen, vržený do davu lidu, může jen omezenému počtu lidí způsobiti poranění a tato při obyčejné síle vrhu a za okolností normálních nebývají vážnými. Také v projednávaném případě tvrdí obžaloba jen lehké poškození na těle a to jen u jediné osoby. Proto nepřichází při činu, jež obžaloba obžalovanému v tomto směru klade za vinu, v úvahu trest delší pětiletého žaláře a výrok nalézacího soudu, že jest příslušným porotní soud, je právně mylným.

Čís. 1534.

Podnikatel stavby jest zodpověden nejen za opomenutí konání, podmíněného prováděním stavby samé, nýbrž i za opomenutí takového konání, jímž čeliti měl a mohl nebezpečí, jež hrozilo nebezpečí z v e n ě í.

Pod pojem »nedbalosti« ve smyslu §§ 335, 337 tr. zák. spadají nejen takové případy, kde si byl pachatel neopatrnosti svého jednání vědom (vědomá culpa), nýbrž i případy, ve kterých si jí ani neuvědomil, ač tak učiniti mohl a měl (nevědomá culpa).

Skutková podstata §u 335 tr. zák. nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal j e n činěním neb opomenutím pachatelovým; stačí, že mezi výsledkem a jednáním neb opomenutím je příčinná souvislost a že pachatel položil i j e n j e d n u z podmínek, které v daném případě měly v zápětí neštěstí.

(Rozh. ze dne 8. března 1924, Kr I 259/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 3. března 1923, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zdůrazněno budiž předem, že důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jsa povahy hmotněprávní, předpokládá, by stěžovatel omezil se jen na právní úvahy, opíral je pouze o skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, a na tomto podkladě nastoupil důkaz, že použito bylo zákona nesprávně. Pokud stížnost opouští základnu skutkových zjištění, nelze k ní přihlížeti. To platí zejména o tvrzení stížnosti, že obžalovaný neměl potuchy o tom, že na místě je nějaké elektrické vedení zařízeno a vedeno ke stodole, poblíž které se pracovalo. V právním ohledu dovodil nalézací soud správně poukazem na § 4 zákona ze dne 26. prosince 1893, čís. 193 ř. zák. o úpravě koncesovaných živností, že obžalovaný jako tesařský mistr byl oprávněn stavby, které ve své podstatě jsou dřevěnými konstrukcemi, řídit a prováděti. Po skutkové stránce zjišťuje rozsudek, že statkář František P. zadal obžalovanému přístavbu kůlny ke stodole ve svém statku a že obžalovaný provedení